

ใจรจนา ต่อ ท้าย

ตอน ๑๓๓

tiana

เวรชาติ-ตาย ตอน อัจฉรา

tiara เอียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2451-5

ภาพประกอบ SimoneN / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

บทที่ 1

เขาตัดสินใจจอตระย่นต์ส่วนตัวไว้หน้าบ้านเดี่ยวสไตล์โมเดิร์นหลังใหญ่ ที่ดูเหมือนจะสร้างขึ้นมาใหม่บนพื้นที่ดั้งเดิมในย่านเก่าแก่ของกรุงเทพมหานคร หัสยุทรลงจากรถมายืนมองตัวบ้านและอาณาเขตเบื้องหน้าด้วยความทึ่ง เขานึกภาพตัวเองไม่ออกเลยว่าหากต้องทำงานรับราชการเป็นตำรวจตลอดชีวิต และเมื่อเกษียณอายุแล้วจะมีบ้านหลังใหญ่โตเช่นนี้ได้อย่างไร แต่มันก็เกิดขึ้นแล้วกับท่านชจร อดีตผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติที่เขาพยายามขอเข้าพบเป็นการส่วนตัวมากกว่าหนึ่งเดือนที่ผ่านมา

หัวหน้าหน่วยเจรจาต่อรองในสถานที่เกิดเหตุอาชญากรรมจดจำวันที่เขารายงานตัวก่อนที่ตนจะเดินทางไปศึกษาหลักสูตรพิเศษในต่างประเทศได้ดี ท่านชจรพูดหลายครั้งว่าขอฝากความหวังของสำนักงานตำรวจแห่งชาติไว้กับผู้ที่ได้รับทุนทั้งหลาย และขอให้จดจำไว้ว่าการได้รับทุนเพื่อศึกษาต่อในครั้งนี้เป็นโอกาสที่ดีที่พวกเขาจะสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตที่เป็นอยู่ไปได้ อย่างสิ้นเชิง และความโชคดียี่สิบวันนั้นทำให้เขาต้องมาขอความกระจ่างจากอดีตผู้บังคับบัญชาในวันนี้ ความคับข้องใจ ระแวงสงสัยเกี่ยวกับหน่วยงาน

เจราจาต่อรองทำให้เขารู้สึกว่าตนเองกำลังเป็นหมากตัวหนึ่งในเกมกระดาน
ของใครบางคน

ยังไม่ทันจะกตกริ่งที่หน้าประตู ชายรูปร่างผอมสูง ตัดผมสั้นเกรียน
คนหนึ่งก็โผล่มาทางด้านข้างของประตูรั้ว คล้ายกับเขาแอบดูผู้มาเยือนอยู่
ตรงนั้นมาพักหนึ่งแล้ว

"มาหาใครครับ"

"ผมมีนัดกับท่านจร"

หัสยุทรอดคิดตามประสานชอบสงสัยไม่ได้ว่าเหตุใดคนรับใช้ในบ้าน
ของอดีต ผบ.ตร. จึงดูคล้ายนายตำรวจในราชการชั้นผู้น้อยนัก สังเกตจาก
รูปร่าง ทรงผม ไปจนถึงท่าทางการยืน การเดิน หรือแม้กระทั่งการพูด
ก็เหมือนคนที่ถูกฝึกเพื่อมาเป็นข้าราชการตำรวจ แต่ด้วยเหตุผลใดจึงมา
ทำงานกับอดีตนายตำรวจที่เกษียณอายุราชการไปแล้วและไม่ได้มีอำนาจใดๆ
ในสำนักงานตำรวจแห่งชาติเช่นนี้ได้

"ชื่ออะไรครับ"

"หัสยุทร จากหน่วย NIC"

เมื่อเฉลยชื่อและสังกัดเพียงสั้นๆ เท่านั้นชายคนดังกล่าวก็ทำความเคารพ
ด้วยท้าวันทยหัตถ์ทันที จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาเป็นข้าราชการตำรวจ
จริงๆ และแม้ว่าหัสยุทรจะไม่ได้สวมเครื่องแบบแต่เขาก็ทำความเคารพตอบ
เขาคงเข้าใจสายการบังคับบัญชาในสถาบันเป็นอย่างดี จากนั้นคนที่ยืนอยู่
ด้านในก็เปิดประตูรั้วให้พร้อมๆ กับกล่าวคำอนุญาตที่ถูกสั่งไว้

"เชิญสารวัตรขับรถเข้ามาจอดข้างในเลยครับ คนในบ้านสั่งไว้แล้วว่า
ให้เชิญสารวัตรเข้าไปได้เลย"

"ขอบใจ"

นายตำรวจหนุ่มใหญ่พยักหน้าแล้วหันหลังกลับขึ้นรถของตัวเอง เขา
ไม่รีบร้อนและพยายามเก็บรายละเอียดที่เห็นทั้งหมดไว้ในความทรงจำ

คดีหาสน์หลังใหญ่ที่รายล้อมไปด้วยสวนสวยดูร่มรื่นสบายตาแต่กลับเงียบเหงา หัสสุทรเห็นคนดูแลต้นไม้อยู่สองคนซึ่งแต่งตัวไม่ต่างจากชายคนทีมาเปิดประตูรั้วให้เขา ท่าทางท่านขจรจะชอบให้คนรับใช้ในบ้านปฏิบัติตัวเหมือนตำรวจชั้นผู้น้อยที่คอยรับใช้นายตำรวจชั้นสูงกว่า เขาอาจจะชอบให้ตัวเองอยู่ในบรรยากาศแบบเดิมๆ เหมือนที่เคยเป็นก็ได้ ว่ากันว่าผู้ยิ่งใหญ่ในวิชาชีพของตนบางคนก็ยังเสพติดกับความสำเริงในอดี้อยู่ แม้จะพ้นอำนาจวาสนามาแล้วแต่ก็อดที่จะใช้ชีวิตแบบเดิมไม่ได้

ทันทีที่รถยนต์ของหัสสุทรจอดสนิทชายฉกรรจ์อีกสองคนก็เดินออกมาจากตัวบ้าน พวกเขาเดินตรงมาหาแขกอย่างไม่ลังเล แม้ใบหน้าจะดูไม่ดูต้นอะไรนักแต่ก็เครื่องขริมเกินกว่าจะตัดสินได้ว่าเป็นคนใจดี หัสสุทรหันไปหยิบตะกร้าผลไม้บนเบาะด้านข้างแล้วจึงเปิดประตูรถออกไป ชายทั้งสองหยุดยืนห่างจากประตูรถไปราวสามก้าว เมื่อแขกยืนนอกตัวรถแล้วสายตาของพวกเขาทั้งคู่จะอ่อนลงเล็กน้อย คงเห็นว่ารูปร่างและบุคลิกภาพโดยรวมของผู้มาเยือนนั้นพวกเขาไม่สามารถชมขวัญได้ง่ายๆ

"สารวัตร..." เป็นคำทักทายง่ายๆ ก่อนจะก้มศีรษะให้ "ท่านรออยู่ครับ"

"ครับ ผมเอานี้มาด้วย"

หัสสุทรยื่นตะกร้าผลไม้จากต่างประเทศที่จัดไว้อย่างสวยงามและน่ารับประทานให้ เขารู้ดีว่ามันจะต้องถูกตรวจสอบก่อนจะนำไปมอบให้ผู้เป็นเจ้าของบ้าน หนึ่งในนั้นรับตะกร้าในมือของเขาไปแล้ว อีกคนก็ตั้งคำถามก่อนที่หัสสุทรจะก้าวเดิน

"ไม่ได้พกอาวุธนะครับ"

คนถูกถามหันไปสบตานั้นแล้วตอบด้วยน้ำเสียงเรียบ "หากไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ผมก็ไม่พกอาวุธ แต่ถ้าจะตรวจก่อนก็เชิญ"

ไม่เพียงอนุญาตแต่ยังกางแขนให้ด้วย คนที่ถือตะกร้าผลไม้ก็หันไปพยักหน้าให้เพื่อนแล้วเป็นฝ่ายตอบหัสสุทรเสียเอง

"ไม่เป็นไรครับ ท่านไว้วางใจสารวัตร"

คำตอบนั้นทำให้หัสยทุทรรับรู้ได้ทันทีว่าคนในบ้านมีการพูดถึงเขามาก่อนหน้านี้ และขจรเองก็คงรำลึกถึงเขาหรือแม้กระทั่งตรวจสอบประวัติของเขาามาหมดแล้ว

จากนั้นชายร่างสูงทั้งสามก็เดินเข้าไปในตัวบ้านซึ่งมีลักษณะเป็นอาคารสูงสามชั้นสีเทาและครีม มันถูกออกแบบได้อย่างทันสมัย ตัวตึกเน้นความโปร่งและร่มรื่นด้วยกระจกสีชาที่บร๊ะเบียงซึ่งมีกระถางต้นไม้วางประดับอยู่ คนที่อาศัยอยู่ที่นี่คงมีมากกว่าหนึ่งครอบครัว เพราะพื้นที่ในการใช้สอยมีมาก หัสยทุทรประเมินสิ่งเหล่านี้จากจำนวนชั้นของอาคารและระเบียงที่ยื่นออกมา

เมื่อก้าวเข้าไปในอาคาร ความเย็นจากเครื่องปรับอากาศที่กระจายทั่วทำให้รู้สึกถึงความเหน็บหนาวและเย็นชา ซึ่งแตกต่างจากอากาศด้านนอกอย่างสิ้นเชิง ชายสองคนที่เป็นคนเชิญหัสยทุทรเข้ามานั้นผายมือให้เขานั่งรอในห้องรับแขกซึ่งเป็นโถงใหญ่กลางบ้าน ภายในตกแต่งด้วยสีขาวเป็นหลัก ทั้งโซฟาและตู้ใส่รางวัลเกียรติคุณต่างๆ ในวิชาชีพของผู้เป็นเจ้าของบ้านนั้นล้วนเป็นสีขาวสะอาดตา

"รอที่นี่สักครู่ นะครับ สารวัตร"

หัสยทุทรพยักหน้าให้ก่อนชายทั้งสองจะเดินห่างออกไป จากนั้นเขาก็มีโอกาสดูตามองภาพถ่ายซึ่งถูกติดไว้บนผนัง กรอบรูปสีทองทำให้ภาพของผู้คนในนั้นยิ่งเด่นชัด ชายในเครื่องแบบนายตำรวจเต็มยศดูทรงเกียรติและมีอำนาจนั่งอยู่ตรงกึ่งกลางภาพเคียงคู่ด้วยภรรยาในชุดไทยสีครีม และมีบุตรชายหญิงต่างก็สวมสุทธานอยู่รายรอบ ถัดมาเป็นภาพครอบครัวซึ่งมีเด็กเล็กๆ รวมอยู่ในนั้นด้วย คงจะเป็นรุ่นหลานของขจร ภาพที่ใหญ่ที่สุดและเป็นจุดรวมสายตานั้น่าจะถูกถ่ายไว้หลังจากที่ท่านขึ้นเป็นผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติแล้ว เหยี่ยวตราบนชุดนั้นบอกหัสยทุทรให้รู้...

"สวีตีสารวัตร...หัวหน้า NIC ลินะ"

หัตถ์ถูกรูขี้ผึ้งขึ้นทันทีที่ได้ยินเสียงทัก เมื่อหันไปตามเสียงเรียกนั้น เขาก็ต้องประหลาดใจ ชายคนที่เขาเคยเห็นเมื่อหลายปีก่อนนั้นไม่ได้อยู่ในภาพลักษณะที่เหมือนเดิมอีกแล้ว อย่างน้อยในรูปถ่ายที่ถูกแขวนอยู่บนฝาผนังก็ไม่มีรูปไหนเลยที่เป็นเช่นนี้ ตอนนั้นชายในรูปดูชราภาพลงไปมาก หากจะเดาคร่าวๆ ก็คงมีอายุใกล้เจ็ดสิบปีเต็มทน แต่ที่เกินความคาดหมายของเขากลับเป็นสภาพของท่านขจรบรรณรวิลแชร์ นายตำรวจร่างใหญ่พยายามปรับสีหน้าของตนให้เป็นปกติโดยเร็วเพราะรู้ว่าชายสองคนที่เดินตามรวิลแชร์ไฟฟ้าของท่านขจรมานั้นก็กำลังจับจ้องเขาอยู่เช่นกัน

"สวีตีครับท่าน"

แม้จะไม่ได้สวมเครื่องแบบแต่หัตถ์ก็ยกมือวันทยหัตถ์ให้ เจ้าของบ้านบังคับรถด้วยตัวเองให้มาหยุดลงใกล้กับไซฟาตัวตรงข้ามกับที่เขาคอยนั่งอยู่ เขามีสายตาที่ฝ้าฟางเล็กน้อยแต่ก็ยังดูเฉลียวฉลาดมีไหวพริบผมสีขาวยางจมนมองเห็นหนึ่งศีรษะ ส่วนผิวพรรณนั้นก็ตกกระไปทั่ว หัตถ์ถูกรมองไม่เห็นขาใต้กางเกงเพราะว่ามันลีบเล็กลงหรือไม่เพราะชายชรามีผ้าห่มวางไว้บนตักอีกชั้นหนึ่ง ส่วนขจรก็ใช้เวลาสังเกตหัตถ์อีกนิดก่อนจะเอ่ยปากอนุญาตให้เขานั่ง เมื่อทุกอย่างดูจะพร้อมสำหรับการสนทนาแล้ว ลู่ๆ ขจรก็ยกมือข้างหนึ่งขึ้น ชายผู้ดูแลเจ้าของบ้านทั้งสองขยับตัวรองรับคำสั่งทันที

"ออกไปก่อน"

เสียงแหบห้าวนั่นสั่ง แม้จะไม่น่ากลัวแต่ก็เด็ดขาดพอที่จะไม่ปล่อยโอกาสให้คนฟังถามต่อ ทั้งคู่จึงได้แต่รับคำสั่งแล้วถอยห่างออกไปอีกครั้ง

"สารวัตรมาหาผมทำไม"

คำถามแรกก็ตรงประเด็นทันที มันทำให้หัตถ์หรือความทรงจำเกี่ยวกับท่านขจรขึ้นมาได้อีกข้อว่าเขาเป็นคนพูดตรงแค่นั้น... 'อย่าเพิ่งมีเมียฝรั่ง'

เรียนให้จบก่อน อย่าลืมว่าเอาเงินหลวงไปเรียน' นั่นเป็นคำสั่งสุดท้ายที่พวกนักเรียนทุนอย่างเขาได้รับจากผู้บังคับบัญชาสูงสุดในขณะนั้น

"ผมมาเยี่ยมท่านครับ"

ขจระยี้มมุปากอย่างรู้ทันความคิดของคู่สนทนา "มีคนอื่นน้อยที่มาเยี่ยมผมพร้อมกับคำพูดนี้ แต่นั่นเขาจะมาในช่วงที่ผมมีอำนาจอยู่"

ชายชราคนนั้นฉลาดเกินกว่าที่เขาจะล้วงความลับใดๆ ออกมาได้ง่ายเพียงสนทนากันไม่กี่ประโยคหัตถุทก็รู้แล้วว่าเขาเดินเข้าถ้ำเสือเสียแล้ว

"ผมไม่ได้ต้องการอะไรจากท่านครับ"

"นั่นนะสิ ถึงยังงโตตอนนั้นผมคงให้อะไรกับสารวัตรไม่ได้ เพราะตำแหน่งที่สารวัตรดำรงอยู่นั้นก็มั่นคง สูงส่งกว่าคนแก่ที่นั่งรถเข็นอย่างผมอยู่แล้ว"

ขจระหิวเราะในลำคอ หัตถุทจึงยี้มรับตามมารยาท

"ท่านสบายดีนะครับ"

"ก็ตามสภาพที่คุณเห็น แล้วงานของสารวัตรละเป็นยังไงบ้าง ผมเคยเห็นภาพข่าวการทำงานของหน่วย NIC" ชายชรายี้ม "ช่างเป็นหน่วยงานที่น่าภาคภูมิใจของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ"

"ขอบคุณครับ ผมพยายามกระตุ้นให้ลูกน้องในหน่วยทุกคนทำงานของพวกเขาให้ดีที่สุดและมีประสิทธิภาพสูงสุด"

"ดี" ขจระพยักหน้า

"ถ้าท่านติดตามการทำงานของเราบ้าง ท่านคงทราบเรื่องของท่านกัมปนาท"

"อืม...ก็ได้ยินตามข่าว ผมคงรู้เรื่องนี้้น้อยกว่าคุณแน่ เพราะคนที่เกษียณอายุราชการมาหลายปีอย่างผมจะไปรู้ต้นลึกหนาบงของเรื่องนี้ได้ยังไง"

โกหก...เขาหลบสายตา

"อย่าบอกนะว่าสารวัตรมาหาผมเพราะเรื่องนี้ เพราะดูเหมือนผม

จะช่วยเหลืออะไรสารวัตรไม่ได้"

หัตถุทธิ์ยิ้มน้อยๆ "เปล่าครับ ผมแค่มาเยี่ยมท่านจริงๆ ลุงๆ ก็คิดถึงช่วงเวลาที่ตัวเองได้ทุนไปเรียนต่อเมืองนอก แล้วก็อดคิดถึงความกรุณาของท่านไม่ได้"

"ความกรุณาอะไร...นักเรียนทุนของกรมตำรวจต่างก็ได้รับทุนเพราะความสามารถของตัวเองทั้งนั้น ไม่ใช่ความกรุณาของผมคนเดียวสักหน่อย"

"แต่ผมก็ต้องขอบคุณท่านครับ เพราะท่านทำให้ผมกลับมาดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วย NIC ซึ่งเป็นหน่วยงานใหม่เอี่ยมที่ใครๆ ต่างก็หมายปองทั้งนั้น"

แวตอาอันผ้าฟางเล็กน้อยนั้นดูเหม่อลอยคล้ายกับกำลังรำลึกถึงความหลังที่เกิดขึ้นมานานแล้ว คำพูดของแขกที่มาเยือนช่วยกระตุ้นความทรงจำในช่วงเวลานั้นให้กลับมาอีกครั้งหนึ่ง

"การลงทุนที่คุ้มค่าที่สุดก็คือการลงทุนกับคน ผู้บริหารสูงสุดของหน่วยงานไหนๆ ก็ต้องคิดเหมือนกันทั้งนั้น"

"จริงครับ"

"สารวัตร...มีอะไรก็พูดมาตรงๆ เถอะ ผมเดาความในใจของคุณไม่ออกหรอกนะ"

เขาพูดความในใจทั้งหมดไม่ได้แน่ แต่หัตถุทธิ์ก็เตรียมสิ่งที่จะถามขจรมาแล้ว "สำนักงานตำรวจแห่งชาติของเรามีอิสระในการบริหารจัดการงานภายในทั้งหมดไหมครับ"

ขจรมยิ้มเย็น "นี่เราจะคุยเรื่องการเมืองภายในกันสินะ เอ้อ...ก็ได้ อย่างน้อยผมก็จะได้รู้ว่าคุณอยากรู้เรื่องอะไร"

ชายชราขยับรถวีลแชร์ไฟฟ้าของตนไปที่ตู้โซฟาหรือเก้าอี้และถ้วยรางวัล รวมถึงใบปริญญาบัตรของลูกๆ ซึ่งมีรูปถ่ายวางอยู่ใกล้กัน หัตถุทธิ์มองความเคลื่อนไหวที่เป็นธรรมชาติของเขาไปด้วย ดูเหมือนขจร

จะคุ้นเคยกับพาหนะของเขาเป็นอย่างดี เขาคงใช้มันมาหลายปีแล้ว

"สมัยผมยังหนุ่มแน่นกรมตำรวจอยู่ในความปกครองของกระทรวงมหาดไทย แล้วย้ายมาขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีเมื่อเปลี่ยนมาเป็นสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ในตอนนั้นมีการเปลี่ยนแปลงมากมายในระดับบริหาร คุณเป็นคนรุ่นใหม่ก็คงพอจะรู้ว่าคนรุ่นเก่าบางคนไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง" ขจรหันมาสบตากับหัตถุทธ "มีทั้งคนพอใจและคนที่ไม่พอใจ แต่เราก็ต้องปรับตัว"

"NIC ก็เป็นหนึ่งในการเปลี่ยนแปลงนั่นรีเปล่าครับ"

ขจรยอมรับ เขาพยักหน้าน้อยๆ "มันก็ยังมีอีกหลายหน่วยงาน เราต้องปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ ก่อนหน้านั้นมีความวุ่นวายทางการเมืองมากมายหลายระดับ ดังนั้นตำรวจจึงต้องเตรียมความพร้อมสำหรับการรับมือกับความวุ่นวายที่อาจจะเกิดขึ้นอีกในอนาคต งบประมาณจึงถูกตั้งให้มุ่งไปเพื่อเตรียมเจ้าหน้าที่และเครื่องมือเครื่องมือต่างๆ ให้พร้อมเสมอสำหรับการปฏิบัติการณ์"

"การเมืองนี่เกี่ยวข้องกับตำรวจด้วยงั้นหรอครับ"

"เราตัดการเมืองออกไปจากชีวิตได้ด้วยเหอसारวัตร ตำรวจมีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง หากมีความวุ่นวายไม่ว่าจะตรงไหนเราก็ต้องเข้าไปดูแลจัดการทั้งนั้น" ขจรแค้นหัวเราะ "ว่าแต่ที่มาถามผมเรื่องนี้เพราะมีความคับข้องใจอะไรในการทำงานรีเปล่า หรือถูกใครบีบมา"

คนฉลาดมักถามคำถามที่ฉลาด หัตถุทธยอมทำตัวเป็นเด็กที่ต้องการคำปรึกษาจากผู้ใหญ่ใจดีสักคน

"ครับ ผมรู้สึกว่ามีใครบางคนกำลังไม่พอใจการทำงานของผมอยู่"

"เกิดไปขวางทางป็นใครเขาเข้าล่ะ"

"นั่นสิครับ กำลังหาตัวอยู่เหมือนกัน"

"อืม..." ขจรควบคุมรถวิลแชร์เข้ามาหาหัตถุทธใกล้ๆ "สมัยที่ผมเป็น

ผบ.ตร. ก็ต้องบริหารจัดการคนหลายกลุ่ม รู้ทั้งรู้ว่ามิทั้งคนที่ชอบเราและคนที่ไม่ชอบเรา แต่ทำยังไงได้ การทำงานมันต้องเดินหน้าต่อ ขอให้สารวัตรมีหลักการที่ดีพอ ผมคิดว่าสารวัตรก็จะสามารถฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ ไปได้"

"ถ้าเรื่องทำงานผมไม่เคยกลัวครับ กลัวแต่เรื่องถูกแทงข้างหลัง" หัสยุทธพูดเสียงเรียบแล้วโน้มตัวไปข้างหน้าเพื่อจะปรับเป็นเสียงกระซิบทั้งที่ไม่จำเป็น "NIC ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อประสิทธิภาพในการทำงานของตำรวจ ซึ่งในขณะนี้ทุกอย่างที่หน่วยของเรามีล้วนเป็นประโยชน์ต่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติ แล้วถ้าวันหนึ่งเกิดมีใครบางคนอยากจะใช้ประโยชน์จากมันเพื่อประโยชน์ของตัวเองขึ้นมาบ้าง ผมควรจะทักยังไงดีครับ"

ชายสองวัยสบตากันหนึ่งในระยะใกล้ จากนั้นหัสยุทธก็เปลี่ยนไปนั่งหลังตรงอีกครั้ง มีความคิดหลายสิ่งวิ่งวนอยู่ในหัวของขจร หนึ่งในสิ่งนั้นคือการประเมินผู้เป็นแขก

"มีใครติดต่อสารวัตรมางั้นหรือ"

"เปล่าครับ...แล้วถ้าไม่มี NIC ไม่มีผม ข้อมูลทั้งหมดที่ NIC มีจะตกอยู่ในมือใครครับ"

"ตามระเบียบคนที่มิอำนาจในการเปิดข้อมูลทุกอย่างก็จะเป็นผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ แต่ก็ต้องได้รับความเห็นชอบจากท่านนายกรัฐมนตรีด้วย สารวัตรรู้อยู่แล้วนี่"

"ครับ ตามระเบียบมันเป็นแบบนี้"

"การทำงานที่เป็นอิสระของ NIC ก็มีอันตรายงั้นหรือ เป็นไปได้ยังไง" หัสยุทธแค้นยิ้ม "ตอนนี้นี้ยังไม่มื่ออะไรน่ากลัว ผมน่าจะจัดการทุกอย่างได้ เพียงแต่มีความสงสัยบางอย่างที่ผมยังไม่แน่ใจเท่านั้นเอง"

"อืม...แล้วคิดว่าผมช่วยได้งั้นหรือ"

หัสยุทธกลืนหายใจก่อนพูด "เวลาที่ผ่านมา NIC ได้รับการสนับสนุนในเรื่องงบประมาณแตกต่างกันออกไปในแต่ละสมัยของการบริหารจัดการ

ภายใต้ ฝบ.ตร. แต่ละคน จนทำให้ผมอดคิดไม่ได้ว่า NIC ไม่ได้เป็นที่ต้องการของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเท่าไรนัก บางครั้งเราถูกจับตาดูการทำงานจนแทบกระดิกตัวไม่ได้ แต่ในบางคราวเรากลับได้รับอะไรใหม่ๆ จนเจ้าหน้าที่ในหน่วยอื่นเขม่น การจัดเก็บข้อมูลของเราก็เป็นอิสระกับฐานข้อมูลของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เราเข้าไปดูข้อมูลรวมได้ แต่คนอื่นไม่สามารถเข้ามาดูข้อมูลของ NIC ได้หากไม่มีการขออนุญาต ตรงจุดนี้อาจทำให้หน่วยงานอื่นมองเราเป็นคนนอกที่มีอภิสิทธิ์มากกว่า..."

"นี่สารวัตรกลายเป็นแกะดำในสำนักงานตำรวจแห่งชาติตั้งไหนหรือ" ขจรหัวเราะหิ "ทำไมเพิ่งมากลัวตอนนี่"

"เปล่าครับ ไม่ได้กลัว แต่เพิ่งตระหนักหลังจากที่เราทำงานมาได้พักใหญ่และมีข้อมูลในมือมากพอ..." จู๋ เขาก็หยุดพูด

"พอ...พอที่จะอะไร"

"พอที่จะรู้ว่าเรามีทั้งคนที่รักและคนที่เกลียดครับ"

ขจรยิ้มมุมปาก "เข้าใจตอบ...เฮ้อ โลกมันก็เป็นอย่างนี้ แต่สารวัตรรู้ไว้เถอะว่าผมตั้งใจสร้างหน่วยงานของคุณมาด้วยเจตนาอันดี และผลงานที่ผ่านมาของพวกคุณก็ทำให้ผมภูมิใจมาก หวังว่าคุณจะทำในสิ่งที่ถูกต้องอย่างนี้ต่อไป"

"ครับท่าน"

"ผมดีใจนะที่คุณคิดถึงผม หวังว่าสักวันหนึ่งเราคงจะได้ทำงานร่วมกัน" แล้วเขาก็แค้นหัวเราะ "ผมก็พูดตลกอะไรเนี่ย คนแก่จะเข้าโลงแล้วจะไปช่วยอะไรหน่วย NIC ได้"

"ไม่แน่นอนครับ ท่านอาจจะช่วยผมได้จริงๆ" หัสยทุธยิ้ม "เอาเป็นว่าวันนี้ผมขอรบกวนท่านแค่นี้ดีกว่า ท่านผลไม่ให้อร่อยนะครับ และขอให้ท่านสุขภาพแข็งแรง ผมขอตัวกลับก่อนล่ะครับ ขอพระคุณท่านสำหรับวันนี้และทุกๆ อย่างที่ผ่านมา"

ห้স্যุทธลุกขึ้นยืนแล้วทำความเคารพ ขจรยกมือวันทยหัตถ์ตอบพร้อมรอยยิ้มกว้าง

"ยินดีและขอบใจसारวัตร หากมีอะไรลำบากใจก็มาปรึกษาผมได้ แม้จะไม่มีอำนาจแล้วแต่ก็ยังพอมีวาสนาให้คนฟังคำขอร้องได้บ้าง หากช่วยได้ผมก็ยินดี"

"ขอบพระคุณครับท่าน ผมลาละครับ"

ขจรทำท่าจะขยับรถวิลแชร์ของตนให้เคลื่อนตามแขก แต่ห้স্যุทธห้ามไว้ เขาบอกว่าเขาสามารถเดินออกไปตามลำพังได้ และเมื่อนายตำรวจร่างใหญ่เดินพ้นประตูหน้าออกไป ขจรก็บังคับให้รถวิลแชร์มาหยุดที่กระจกบานใหญ่ที่สามารถมองเห็นไปยังลานหน้าบ้าน... บริเวณที่รถของแขกจอดอยู่ ชายสองคนที่ออกไปต้อนรับห้স্যุทธเมื่อครู่เดินกลับเข้ามาในห้องรับแขกอีกครั้ง พวกเขาเฝ้ายืนอยู่ทางด้านหลังของรถวิลแชร์และจับตามองรถยนต์ของแขกที่กำลังเคลื่อนออกไปจากลานจอดพร้อมกัน

"คงพยายามจะปะติดปะต่อเรื่องราวเพื่อหาตัวตนของฝั่งตรงข้ามกันมานานอยู่ แต่ท่าทางก็ไม่ได้รู้อะไรมากนักหรอก" ขจรพูดขึ้นมาลอยๆ

"แล้วเราต้องทำยังไงครับ" บุรุษที่ยืนอยู่ทางด้านหลังหนึ่งนั้นพูดขึ้น

"จับตาดูอย่างใกล้ชิด หากมีความเคลื่อนไหวจากฝั่งอื่นให้ยื่นข้อเสนอให้ NIC ทันที ถ้าได้ NIC มาอยู่กับเราจะเป็นผลดีมากกว่าผลเสีย"

"ครับ"

แล้วชายซrakก็ใช้มือทั้งสองข้างพยุงตัวขึ้นจากเก้าอี้ ผ้าซึ่งคลุมหน้าตักไว้เมื่อครู่หล่นลงไปกองตรงที่วางเท้า เขาใช้เวลาลุกขึ้นยึดตัวไม่นานก็สามารถยืนตัวตรงได้ ไม่เหมือนกับคนที่ต้องนั่งรถวิลแชร์อยู่ตลอดเวลาเลย

"สองฝ่ายนั้นตีกันก็ดี เป็นประโยชน์กับเรามากกว่าที่คิด" เขาเอามือไพล่หลังแล้วสูดลมหายใจลึกก่อนพูดต่อ "เฮ้อ... ยิ่งนานวันอะไรๆ ก็ดูเหมือน

จะควบคุมได้ยาก แต่เรามีหน้าที่ดูแลความสงบเรียบร้อย ยังไงก็วางมือไม่ได้หรอกนะ”

“ครับท่าน”

การขึ้นมามีอำนาจนั้นอาจยาก แต่การยอมละทิ้งซึ่งอำนาจนั้นยากยิ่งกว่า...

ในห้องประชุมขนาดห้าคุณห้าตารางเมตร เพดานสูง ถูกก่อบนึ่งด้วยอิฐสีแดงทั้งสี่ด้าน และมีประตูเหล็กเป็นทางเข้าออกเพียงทางเดียวนั้น ตั้งอยู่ชั้นใต้ดินของโกดังแห่งหนึ่ง มันเป็นสถานที่ที่ไว้ต้อนรับกลุ่มคนพิเศษในวาระสำคัญอย่างเช่นวันนี้ ชายที่พนักวัยเกษียณไปแล้วสามคนนั่งกระจายกันอยู่สองฟากฝั่งของโต๊ะประชุมสี่ขาซึ่งตั้งอยู่กลางห้อง ทุกคนต่างเก็บสีหน้าเป็นกังวลได้อย่างมิดชิด หรือไม่ก็อาจจะไม่ได้เป็นกังวลใดๆ เลยเพราะพวกเขาต่างก็ไม่ได้เป็นผู้ที่ต้องลงมือปฏิบัติงานด้วยตัวเอง

“...แล้วลูกสาวคนโตของท่านล่ะ ตอนนี้อยู่ทำอะไรครับ”

คนถูกถามหัวเราะในลำคอ “โน่น อยู่อเมริกา ขอเงินไปทำธุรกิจร่วมกับเพื่อน เขาเป็นคนมีหัวด้านนี้นะ ผมเลยปล่อยให้ไป อยากทำอะไรก็ทำ เรามันแก่แล้วตามไม่ค่อยทัน”

“ทำธุรกิจที่โน่นก็ยุ่งยากไม่เบาเลยนะครับ”

“อืม แต่เขามีเพื่อนเยอะ ตัวเขาเองไม่ต้องออกหน้าอะไร แค่เป็นหุ้นส่วนแล้วรอรับผลประโยชน์เท่านั้น แล้วของคุณล่ะ...”

“ของผวยังเล็กอยู่ครับ สนใจแต่เรื่องรถนั่นแหละ นี่ก็หมดเงินไปเยอะ แต่เห็นเขาสนุก เราเป็นพ่อก็ได้แต่ตามใจ”

บุคคลที่สามซึ่งอยู่ในสถานที่นั้นด้วยก็ร่วมหัวเราะไปพร้อมกัน จากนั้นเขาก็พูดขึ้นด้วยสีหน้าเรียบแต่ดูจากแวตตาล้วนน่าจะเป็นคนมีความเมตตาสูง

“มีครอบครัวที่สนุกครึกครื้นดีนะ”

"โอ้ท่าน มันมีไปแล้วเราก็ต้องสนุกกับมัน ฮะฮะฮ่า ผมว่าท่านสีหน้าอิจฉาที่สุด อยู่ตัวคนเดียวขวยอยากทำอะไรก็ทำ"

ศิวกกร ผู้อาวุโสที่สุดยิ้มมุมปาก "ชีวิตผมยกให้ประเทศชาติหมดแล้ว เรื่องส่วนตัวไม่มีอะไรต้องห่วง ให้ตายวันหนึ่งได้เลย"

"โอ๊ย ขอเถอะครับท่าน อย่าพูดแบบนั้นเลย ผมใจคอไม่ค่อยดี ขาดท่านไปสักคนงานของเราที่ร่วมทำกันมาหลายสิบปีมันจะไม่สำเร็จ นะสิครับ อย่าเพิ่งทิ้งพวกเราไป ถึงจะว่าเห็นแก่ประเทศชาติเถอะ อยู่กับเรานานๆ นี่ถ้าเป็นไปได้ผมอยากให้ท่านอยู่ถึงร้อยห้าสิบปี รอดูประเทศของเราเจริญรุ่งเรืองสู่ยุคแผ่นดินที่ปูลาดด้วยทองคำซะก่อนค่อยจากไปอย่างสงบ"

คนที่ทั้งสามยิ้มกว้างแล้วหัวเราะให้กันอย่างมีความสุข แต่ในที่สุดก็ถูกขัดจังหวะด้วยเสียงประตูที่ถูกเปิดออก ชายร่างบึกบึนวัยประมาณสี่สิบปีใบหน้าเคร่งขรึมที่ปล่อยให้ศีรษะมีผมสีขาวแทรกประปรายอยู่นั้น กำลังก้าวเข้ามาในห้องแล้วทำความเคารพบุคคลทั้งสามด้วยความยำเกรง และให้เกียรติสูงสุด แม้ว่าตัวเขาเองจะเป็นเจ้าของสถานที่ประชุมแห่งนี้ก็ตาม

"ขอประทานโทษที่ทำให้ต้องรบกวนครับท่าน ผมพยายามรวบรวมข้อมูลของหน่วยกับหัวหน้านะ..."

"คนนั้นสินะ" ศิวกกรทักขึ้นก่อนที่จะมีการเอ่ยชื่อเป้าหมาย

"ครับ"

จากนั้นผู้เป็นเจ้าของสถานที่ก็เริ่มการบรรยายของเขาให้ชายสูงวัยอีกสามคนฟัง เขาพูดด้วยน้ำเสียงเนิบนาบ นัยน์ตาดำใหญ่ไม่แสดงความรู้สึกอะไรมากนัก มีเพียงบางครั้งที่สำนุกรามแข็งแรงจะกระตุกคล้ายกับคนที่ชอบชกปรามเป็นนิจ รอยแผลเป็นตรงหัวคิ้วยิ่งทำให้เครื่องหน้าดูดูตันมากขึ้น ทุกคำที่เขาเปล่งออกมาได้รับความสนใจจากผู้ฟังเป็นอย่างดี

คนที่ควบคุมสถานการณ์กลับกลายเป็นคนที่เคยมีศรัทธามากที่สุดในห้อง
เมื่อการรายงานจบลง ศิวากรก็เอ่ยขึ้นมาด้วยน้ำเสียงราบเรียบ
แต่มีอำนาจ

"คุณให้ความสำคัญกับเขามากเกินไปรีเปล่า...อย่าเอาเรื่องส่วนตัว
มาปะปนกับงานใหญ่ เพราะมันอาจจะทำให้คุณจัดลำดับความสำคัญผิด"

"แต่ท่านครับ คนคนนี้มีข้อมูลอยู่ในมือมากเกินไป ผมเกรงว่า..."

"เดี๋ยวนะ..." อีกคนยกมือขึ้นห้าม "มันเป็นลูกน้องของใคร ใครแต่งตั้ง
หน่วยงานมันขึ้นมา"

"ตอนนี้ NIC ขึ้นตรงต่อผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติครับ แต่ท่านขอ
อดีต ผบ.ตร. เป็นคนตั้งหน่วยงานนี้ขึ้นมา"

"เป็นคนของพุมิสรรค์หรือ"

คนถูกถามส่ายหน้าทันที "ถ้าหากเราสงสัยว่าเขาเป็นคนของผู้บัญชาการ
คนปัจจุบันด้วย ผมคิดว่าเราควรตรวจสอบเกินไป"

"อืม...ขอ ไอ้เต๋าสารพัดพิษ" ศิวากรกัดฟันพูด "มันมีแผนอะไร
เกี่ยวกับกรมตำรวจอีกรึเปล่า นอกจากจะยุ่งเรื่องการเมือง"

ทุกคนในห้องเงียบ เพราะยังไม่มีใครมีข้อมูลของขจรที่มากกว่า
การรับรู้ในอดีต ผบ.ตร. คนนี้เป็นคนก่อตั้งหน่วย NIC และตอนนี้มีแผนที่
จะลงเล่นการเมืองโดยการสนับสนุนให้ลูกชายขึ้นเป็นหัวหน้าพรรค เมื่อ
ไม่มีคำตอบ ศิวากรจึงวกมาถามเรื่องหัตถ์อีกครั้ง

"แล้วตอนนี้คุณคิดว่าเขาทำงานให้ใคร พูดชื่อมาสักคนสิ ในกรมตำรวจ
ไม่มีใครที่ผมไม่รู้จัก"

แม้สำนักงานตำรวจแห่งชาติจะเปลี่ยนชื่ออย่างเป็นทางการจาก
กรมตำรวจแห่งชาติไปนานแล้ว แต่ดูเหมือนคนพูดยังติดอยู่กับคตินันท์เก่าๆ
ที่ตนเคยเป็นใหญ่

เจ้าของสถานที่ที่มีสีหน้าเป็นกังวลเล็กน้อยก่อนตอบ "ผมคิดว่าเขาเป็น

พวกอิสระ”

“ล้อเล่นน่ารบตี...ไม่มีคำว่าอิสระในกรมตำรวจ มันต้องเป็นเบี้ยของใครสักคน ถ้าหน่วยของมันถูกตั้งขึ้นโดยใคร คนคนนั้นก็ต้องมีอิทธิพลกับมัน หน้าที่ของคุณคือหาหลักฐานให้เจอว่าตอนนั้นมันทำงานให้ใครกันแน่”

“ครับ”

“ไม่มีการโต้เถียงกับศิวากร แต่รบตียังมองไม่ออกว่าหัตถ์ทำงานให้ใคร เจ้าของสถานที่ลากเก้าอี้มานั่งเพื่อรอฟังสิ่งที่ผู้เป็นประธานในที่ประชุมพูด ส่วนเขามีหน้าที่ฟังแล้วรวบรวมคำสั่งจากผู้อาวุโสทั้งสาม

“เก็บ NIC ไว้ก่อน กลับมาพูดเรื่องของเราดีกว่า แน่ใจนะว่างานเลี้ยงครั้งนี้จะเป็นการระดมทุนของพรรคการเมืองอย่างเดียว”

“บังหน้าอยู่แล้วครับท่าน นี่มันต้องการพอกเงินชัดๆ” หนึ่งในสมาชิกกล่าว “ผมเชื่อว่ามันมีเงินสกรปรกอยู่เยอะ”

“ข่าววงในที่พอจะเชื่อถือได้บอกว่ามีลูกน้องคนสนิทของท่านขจรลงมาจัดการเรื่องนี้เอง เห็นว่าจะขายโต๊ะกินเลี้ยงเป็นหลักล้านเพื่อนำเงินมาสนับสนุนพรรคการเมืองที่ท่านขจรอยากให้ลูกชายขึ้นเป็นหัวหน้า งานนี้คงต้องการแสดงพาวเวอร์ให้คนในพรรคเห็นว่าลูกชายของตัวเองสามารถหาเงินสนับสนุนพรรคได้มากกว่าคนอื่น”

ศิวากรนั่งไปนาน ทุกคนรู้ดีว่าเขากำลังใช้ความคิด แล้วในที่สุดเขาก็ออกคำสั่ง

“ต้องตามดูอย่างใกล้ชิด แม้กลุ่มนั้นทำท่าว่าจะลงเล่นการเมืองแต่เขาก็ยังมีอำนาจในกรมตำรวจอยู่”

นั่นเป็นคำสั่งที่รบตีไม่มีสิทธิ์จะเพิกเฉย

ท้องฟ้าเป็นสีฟ้าจัดและแทบไม่มีเมฆก้อนใหญ่เลย สภาพเช่นนั้นทำให้

อากาศบริเวณสนามกอล์ฟมีอุณหภูมิสูงขึ้นเรื่อยๆ ทั้งที่พระอาทิตย์ยังไม่ตรงศีรษะ ก็วนนักกอล์ฟในชุดสีขาวกำลังยืนจ้องหนึ่งในสมาชิกตั้งวงสวิงของตน เมื่อเขาหวดลูกออกไปแล้วทุกคนก็ปรบมือให้ทั้งที่ไม่มีใครสนใจผลลัพธ์หรือปลายทางของเจ้าลูกกอล์ฟลูกนั้นเลย และแทนที่นักกีฬาทุกคนจะมีความสุขกับการออกกำลังกายยามเช้า พวกเขากลับมีสีหน้าเคร่งเครียดอย่างเห็นได้ชัดโดยเฉพาะคนที่เป็หน้าหัวหน้า วน เขายืนไม่ไหวแค่นี้แล้วเดินกลับไปที่รถกอล์ฟซึ่งจอดอยู่ริมสนามหญ้า เพื่อร้อมกับวนคนหนึ่งเดินมาประกบเขาในขณะที่อีกสองคนที่เหลือแยกไปขึ้นรถอีกคัน

เมื่อทุกคนนั่งประจำที่รถก็เคลื่อนกลับไปฝั่งสโมสร สีหน้าที่เป็กังวลของพุฒิสรรค์ทำให้คนที่กำลังเป็สารภีให้อยู่โน้นไม่กล้าตั้งคำถาม เพียงแต่รอให้ผู้เป็นายพูดขึ้นมาเอง

"กัมปนาทมารอแล้วไซ้ไหม"

"ครับท่าน ผมเพิ่งรับรายงานเมื่อประมาณย์สิบนาทีที่แล้ว"

เมื่อได้เอ่ยชื่อนั้นขึ้นมาแล้วสีหน้าที่เคยเคร่งยิ่งเพิ่มความตึงขึ้นนั้นคงเป็ไปตามอารมณ์ของผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติคนปัจจุบันที่กำลังโกรธอยู่

"เรื่องนี้มันอาจจะถูกใช้เป็ข้ออ้างให้อัว้หลุดจากตำแหน่งได้เลยนะ ใ้อ้าเอ๊ย...ทำอะไรไม่รู้จักระวังตัว"

ต้นปาล์มขวดที่ปลูกไว้สองข้างทางกับพื้นสนามหญ้าสีเขียวสดไม่ได้ช่วยทำให้อารมณ์ของท่านพุฒิสรรค์ดีขึ้นเลย แต่เขาก็สามารถควบคุมความโกรธเหล่านั้นไว้ได้ดีทีเดียว อย่างน้อยก็ไม่พาลกับคนอื่นที่อยู่ใกล้ เมื่อรถกอล์ฟเคลื่อนไปจอดที่หน้าบันไดหินอ่อนของอาคารสโมสรนักกอล์ฟ ก็มีเจ้าหน้าที่ตำรวจนอกเครื่องแบบอีกนายหนึ่งเดินเข้ามากระซิบกระซาบข้างหูของ ผบ.ตร. คนปัจจุบันทันที

"ท่านกัมปนาทรอท่านอยู่ที่ห้องกระหิงครับ"

"ใครมาบ้าง" เขากามกลับด้วยน้ำเสียงเย็นชา

"คนเดียวครับ"

"อือ"

เขารับคำแค่นั้นแล้วก้าวลงจากรถ จากนั้นคณะติดตามเล็ก ๆ ก็เริ่มเดินตามคนเป็นนายไปอีกทอดหนึ่ง

ห้องกระต๊อเป็นห้องพบปะขนาดเล็กที่มีชุดรับแขกไม้ฝังมุกตั้งอยู่ชุดหนึ่ง บรรยากาศภายในตกแต่งด้วยศิลปะแบบจีน มีทั้งภาพวาดและธงอักษรจีน ซึ่งมีความหมายถึงความมั่งคั่งรุ่งเรืองแขวนอยู่บนผนัง ชายร่างใหญ่คนหนึ่งนั่งหน้าชิดอยู่บนเก้าอี้ แม้เขาจะรออยู่ที่นั่นราวครึ่งชั่วโมงแล้ว แต่ในฐานะของเขาที่เป็นอยู่ ณ ขณะนี้เขาไม่มีสิทธิ์จะบ่นอะไรทั้งนั้น กัมปนาทเหงื่อแตกซิกทั้งที่นั่งอยู่ในห้องปรับอากาศอย่างดี หัวใจของเขาเต้นแรงจนแทบจะทะลุออกมานอกอก และเมื่อประตูถูกเปิดออกก็กัมปนาทก็เลื่อนตัวลงจากเก้าอี้ทันทีโดยที่ไม่มีใครสั่ง เขาทั้งสองข้างถูกวางไว้บนพื้นห้องที่แข็งและเย็นเฉียบ

ไม่มีเสียงอื่นใดนอกจากเสียงฝีเท้าของคนที่เข้ามาเย็นจนประชิดตัวชายที่สวมกางเกงขายาวสีขาวยับรองเก้าอี้เดียวกันยืนอยู่ห่างจากหัวเข่าของกัมปนาทไปไม่ถึงฟุต เขาไม่กล้าเงยหน้าขึ้นสบตา ตอนนั้นทำได้แค่เพียง...รอเท่านั้น

พี่วะ!

มือข้างหนึ่งฟาดลงบนใบหน้าซีกซ้ายเต็มแรงจนใบหน้าของกัมปนาทสะบัดแต่ก็ยังไม่มียังชีพใดๆ ต่อกัน จากนั้นการลงไม้ลงมือครั้งที่สองก็ตามมา แต่คราวนี้เป็นบริเวณก้นหู คนถูกทำร้ายรู้สึกเหมือนแก้วหูของเขาเกือบแตก มันเจ็บจนน้ำตาเล็ด แต่เขายังคงกัดฟันแน่นไม่ยอมให้มีเสียงใดๆ เล็ดลอดออกมาจากปากของตนเองได้ เพราะไม่เช่นนั้น

สถานการณ์คงแย่ไปกว่านี้

"โง่! โง่คนเดียวไม่พอ เกือบจะทำให้ผู้ชายไปด้วย"

น้ำเสียงที่ด่าทอนั้นมีทั้งความโกรธและรังเกียจ เขาเดินวนก้มปนาท อยู่สองสามรอบก่อนจะยกขาข้างหนึ่งขึ้นตะไปที่ชายโครงของคนที่นั่งอยู่ ปัก!

ร่างใหญ่ของกัมปนาทเกือบล้มลง ดีที่สามารถคว้าขอบโต๊ะไม้ฝั่งมูก ไว้ได้ทัน เขารีบกกลับมานั่งคุกเข่าลำตัวตรงอีกครั้งและยังไมกล้าเงยหน้าขึ้นมาสบตากับพุฒิสรรค์

"นายยก หงุดหงิดมากที่รู้ว่ามึงเป็นคนของกู ไอ้พวกที่รอดอยู่ก็รีบ ไล่ไฟกันใหญ่ นี่โชคดีแคไหนที่มึงไม่ถูกอุ้ม กลับไปขอคุณบรรพบุรุษมึง ได้เลย เพราะถ้าไม่ใช่คนในตระกูลสายตำรวจเก่าแล้วล่ะก็ ป่านนี้มึงได้ เข้าไปอยู่ในถังแดง* แล้ว"

"ขอโทษครับๆ...ขอบคุณครับท่าน"

กัมปนาทพูดเสียงสั้นพร้อมกับยกมือไหว้ปลกๆ จากนั้นเขาต้อง สะดุ้งสุดตัวเมื่อรู้สึกว้าขาของพุฒิสรรค์ขยับเข้ามาใกล้ต้นอีกครั้ง แต่คราวนี้ ไม่ได้ถูกทำร้าย ความจริงคือพุฒิสรรค์แค่ลากเก้าอี้ตัวหนึ่งมานั่งประจันหน้า แทน

"มองกู...มอง!"

กัมปนาทกลั่นหายใจแล้วเงยหน้าขึ้นช้าๆ มือสองข้างของเขาทำงาน อัตโนมัติตันที นั่นคือการยกขึ้นมาประนมเหนือหน้าผาก สายตาของ พุฒิสรรค์แทบจะมีประกายไฟลุกโชนอยู่ในนั้น ใบหน้าที่เคยเห็นว่าใจดี

* ถังแดง คำนี้ได้ถูกใช้ในช่วงสงครามเย็น ราวปี พ.ศ. 2510 โดยเกิดจากการปะทะกันระหว่างเจ้าหน้าที่รัฐกับ พรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย ถังแดงมาจากการ 'เขาลงถังแดง' หมายถึงการนำร่างคนยัดใส่ถังน้ำรั้งที่มี เชื้อเพลิง จากนั้นจึงเผาเหยื่อทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่หรือตายไปแล้ว วิธีการนี้จะทิ้งร่องรอยไว้ให้ตรวจสอบได้น้อยมาก อ้างอิงจาก <https://storylog.co/story/57960fa8e38a33463920c74d> หรือหาอ่านเพิ่มเติมที่หนังสือ 'ถังแดง : การข่มขู่สร้างประวัติศาสตร์และความทรงจำหลอนในสังคมไทย' ดัดแปลงจากวิทยานิพนธ์ของจุฬารัตน์ ดำรง วัชรธรรม อดีตนักศึกษารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมาหาวิทยาลัยเชียงใหม่

มีเมตตากับฉันมันแทบจะกลายเป็นใบหน้าที่ของนักรบที่มีแต่ความโหดเหี้ยม
คนแบบนี้แหละที่เขาเรียกกันว่า...ฆ่าคนได้โดยไม่กะพริบตา

"มึงต้องหายตัวไป..."

"หะ...หาย...หะ...ท่านครับ อย่าฆ่าผมเลย อย่าทำอะไรผมเลย
ไว้ชีวิตผมด้วย"

กัมปนาทมีสภาพที่น่าเวทนามัก เขาร้องให้พึมพายและกำลังร้องขอ
ชีวิต

"กูไม่ได้จะฆ่ามึง แม้ความจริงอยากจะทำ ถ้าพี่มึงไม่เคยเป็นใหญ่
ในกรมกูเก็บมึงไปนานแล้ว ตอนนี่มึงต้องหายหน้าไป เพราะถ้ามึงยังอยู่
เรื่องมันจะไม่จบง่ายๆ มึงจะกลายเป็นจุดอ่อนให้กลุ่มของเราโดนโจมตี
เข้าใจไหม"

"ละ...แล้วท่านจะให้ผมทำยังไง บอกผมมา ผมยอมทำทุกอย่าง
แต่อย่าฆ่าผมเท่านั้น"

"ดี...มึงต้องซัดใช้ความผิดที่ได้ทำไว้แน่"

กัมปนาทรู้สึกเสียวสันหลังวูบ แต่ก็ยังดีกว่าต้องตายในถัง เขา
ไม่อยากถูกเก็บ ถูกฆ่าโดยที่ไม่สามารถหาศพพบ ตอนนี้มีทางเดียว
ที่จะรักษาชีวิตไว้ได้ นั่นคือการทำตามคำสั่งทุกอย่างของพู่ฉิมสวรรค์

หน่วยเจรจาต่อรองในกรณีเกิดเหตุอาชญากรรม หรือ NIC
มีหน้าที่เจรจาทันทีกับคนร้ายยามเกิดเหตุความไม่สงบต่างๆ
ทั้งจับตัวประกัน ชุมชุม หรือยับยั้งเหตุฆ่าตัวตาย
และ ‘หস্যกร’ คือหัวหน้าหน่วยนั้น

ชีวิตของหস্যกรและ ‘บุษบวงษ’ เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่
เพราะวณแต่วณกำลังจะมีขึ้นในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า
การเตรียมวณทุกอย่างเป็นไปได้ย่างราบรื่น
ครอบครัวต่างก็เต็มไปด้วยรอยยิ้มและเสียวหัวเราะ

ในขณะที่หน่วย NIC เริ่มมองเห็นภาพสามชั่วอานาจใหญ่ในกรมตำรวจได้ชัดเจน
ผู้เป็นหัวหน้าหน่วยกลับก้าวเข้าไปพัวพันโดยไม่รู้ตัว
ส่วนทาวดาน Satan เขาก็เริ่มเข้าใกล้ตัวตนของมันมากขึ้นเรื่อยๆ
และ NIC ก็ตกเป็นเป้าของทุกฝ่ายอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง

หস্যกรจะรับมือกับเรื่องราวทั้งหมดนี้ได้อย่างไร
เพราะหากจัดการได้ไม่ดี สิ่งที่เขาอาจจะต้องสูญเสียก็คือ... ชีวิต!

บอติษยรศ

ISBN 978-616-06-2451-5

9 786160 624515

ราคา 219 บาท